

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Tertium

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Capvt XVII. Idem Archiepiscopo (a) Senonensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74526)

veniat, juxta textum in l. i. ff. de jure delib. Facit textus in l. questum 13. ff. de testibus. Unde Episcopi arbitrio relinquunt, utrum beneficium sit sufficiens. Non docent Salcedo in praxi, c. 18 n. 4. Parisius ad 2. de resig. benef. q. 6. n. 13. Episcopus enim habitâ ratione qualitatis personæ ordinandi, & regionis, debet exiguum, vel congruens beneficium admittere, vel rejicere, ita ut beneficium sufficiens sit ad victum, ut ordinatus mendicare non cogatur. Item cognoscere debet, an beneficium pacifice possideatur, nec ulla con-

troversia juris, vel facti, sive in judicio, sive extra contra possessorem sit mota, juxta Trident. d. sess. 21. c. 2. docent late Barbosa ibi, Salcedo supra, n. 6. qui etiam probant hujusmodi beneficium debere esse perpetuum, ne si postea deficiat, clericus ita ordinatus mendicare cogatur: unde latè disputant, an ad titulum pensionis, capellaniæ, & coadjutoria possit quis ad sacros ordines promoveri? In quibus, & similibus quaestionibus videndi sunt ipsi, & alii congesti in cap. 4. hoc tit. ubi commentarium hujus textus adduximus.

CAPVT XVII.

Idem Archiepiscopo (a) Senonensi.

Inter cætera, quibus ad universalem Ecclesiæ gubernationem instruimur, ille, cujus gratia, non meritum nostrum ad ejusdem regimen nos provexit, mirum, & mirabile nobis suæ benignitatis reliquit exemplum: in eo videlicet, quod sicut de beato Petro, cujus sumus (licet immeriti) successores, à Domino factum esse videmus, infirma mundi elegit, ut fortia quæque confunderet, misericorditer prævidens, quod qui sæcularium pondus ante suam vocationem sustinuerat passionum, fragilitatem humanæ conditionis expertus, fratribus suis melius compati sciret, & commodius misereri, dum sibi conscius, de se haberet evidens in similibus argumentum. Hæc verò ante nostros oculos proponentes, postquam dilectus filius noster magister P. de Cassancto seriem negotii sui nobis exposuit, paternâ super eum moti fuimus pietate: cujus factum cum ex certitudine rei, quam nos, dum olim minori fungeremur officio, tractaveramus, in parte plenioris fidei testimonium adjuvaret, ad succurrendum ei, & labores ipsius inutiles relevandos, animi studium soliores assumpsimus: ne miseranda ipsius afflictio, quæ jam ei perplexitatem dubiam minabatur, Sedem Apostolicam expertem esse solitæ misericordiæ, ac remediis debiti causaretur. Tibi siquidem satis credimus esse notum, qualiter facta resignatione à dilecto filio Vv. de Bochar, in quodam Canonico Laudunensi, de præbenda ejusdem Ecclesiæ, quæ per commutationem præbendarum dilecto filio H. tunc Sicliniensi Canonico, à bonæ memoriæ N. Decano Rhemeni, (b) auctoritate Apostolica assignari debebat, prædictus Magister per venerabilem fratrem nostrum N. Laudun. Episcopum de præbenda fuit investitus eadem, & tam in Choro, quam in capitulo per dilectos filios N. Decanum, & Canonicos Laudun. adhibitis solennitatibus debitis, juxta Laudunensis Ecclesiæ consuetudinem institutus. Super quo cum inter ipsum, & dictum N. controversia suborta fuisset, & appellatio ad Sedem Apostolicam interjecta, licet idem Magister cum magnis laboribus, & expensis ad eandem Sedem accedens, post diutinam expectationem, quæ sub interperie periculosi temporis imminente ipsum tædio multo, & diversarum persecutionibus incommoditarum affectum ferè usque ad extrema deduxit, suum negotium contra memoratum N. pro suo desiderio complevisset; eo tamen postmodum causâ infirmitatis absente, ad instantiam sæpessati H. tunc ad Apostolicam Sedem præsentis, per bonæ memoriæ C. prædecessorem nostrum, de fratrum consilio omnia retractata fuere. Sicque ipse Magister sua spe (c) frustratus omnino, post destinationem suam Sedem Apostolicam fuit iterum adire coactus, nullum sibi videns remedium superesse, nisi ejus desolationi multiplici Sedes Apostolica duceret misericorditer providendum. Propter hæc igitur, & alia multa, quæ causam ejus favorabilem reddiderunt, nos circa ipsum paternum gerentes affectum, prædictis N. Decano, & Canonicis Laudun. mandando districtè præcipimus, ut eundem Magistrum, qui per dictum Episcopum in eorum Ecclesia institutus fuisse dignoscitur, & per ipsos in fratrem admittitur, salvo eo, quod de præfato N. Sedes Apostolica sententialiter diffinivit, non obstante contradictione, vel appellatione cujuslibet, Canonicum habeant, tam in Choro, quam in Capitulo, & in aliis, quæ ad Canonicum pertinent, fraterna eum charitate tractantes. Præterea ipsis firmitus inhihemus, ne aliquem in Canonicum recipere aliquo modo præsumant, donec antedictus Magister præbendæ beneficium in præfata Ecclesia plenariè sit adeptus. Unde fraternitati tuæ per Apostolica scripta præcipiendo mandamus, quatenus memorati

D. D. Gonzal. in Decretal. Tom. III. Pars I.

N 3

N. D.

N. Decanus, & Canonici mandatum nostrum neglexerint adimplere, tu eos ad receptionem ejus (prout dictum est) faciendam, sublato appellationis obstaculo, per distractionem ecclesiasticam, monitione tamen præmissâ, compellere non oportet, quoslibet qui mandato Apostolico se duxerint opponendos, eadem sententia compescens. Noveris autem, quod quia nolumus ut idem Episcopus occasione alicujus promissionis, seu cujuslibet auctoritate rescripti à Sede Apostolica impetrati, ad eludendum mandatum nostrum se valeat excusare, ipsi districtè præcipimus, ut donec idem Magister in eadem Ecclesia fuerit præbendæ beneficium ascensus, nulli alii præbendam modo quolibet assignare præsumat. Quod si fortè præsumperit, id irritum decernimus penitus, & inane. Dolet enim, ut quia præbendam ei, quam de jure non potuit, assignavit, eam, quam de jure potest, assignet, ne præbendam illi fraudulenter visus sit assignasse. Datum Romæ apud S. Petrum X. Kal. Maji, Pontificatus nostri anno I.

NOTÆ.

I. (a) *Senonensi.*] Ita etiam legitur in tertia collectione, *sub hoc ut. cap. 3.* & in epistolis editis à Sirleto, *fol. 49.* ex quo codice restituo integram hujus textus: casus autem ita contigit, Guillelmus, & Hugo, unus Ecclesiæ Laudunensis, alter Sicliniensis, coram Cælestino III. animo permutandi præbendas, eas resignarunt in manibus ipsius. Cælestinus eorum petitioni annuens, iussit Decano Rhemensi, ut præbendam Guillelmi Hugoni conferret, & vicissim Hugonis Guillelmo; sed antequam Decanus id adimpleret, Episcopus Laudunensis præbendam Guillelmi contulit Petro talis resignationis ignaro,

qui cum cæteris Canonicis confedit in Choro, & Capitulo: sed cum Cælestinus hanc collationem irritasset, conquestus Petrus coram eo de illusione Episcopi, quia ignarus resignationis deceptus fuerat, iussit Alexander III. Episcopo Laudunensi, ut præbendam proximè vacaturam, quam de jure possit, Petro conferret.

(b) *Auctoritate Apostolica.*] Unde talis commutatio admitti poterat, cum præcessisset Pontificis auctoritas; licet aliter textum hunc accipiat Covar. *lib. 1. var. cap. 5. num. 5.*

(c) *Sua se frustra.*] Quam rationem ad feudam, & Indorum Commendas prorogans, illustrat Solorzanus *tom. 2. de jure Indiar. lib. 3. cap. 9. num. 32.*

CAPVT XVIII.

Idem Episcopo & Cantori (a) Tornacensi.

Cum jam dudum. (b) *Et infra:* Verùm quoniam ab R. Siclunensi Canonico, I. de etiam præbendarum, ambitionis, & avaritiæ vitium, cui nondum finem imponens, contra diffinitionis nostræ tenorem, & (d) Lateranensis Concilii statuta, ad obtinendam Præposituram Siclunen. se ingerit, & ingressit; & quod die (e) intrusionis suæ ante (f) confirmationem præsumperit ministrare, sicut & post confirmationem cassatam. Mandamus, quatenus si inveneritis prædictum I. habere plures alias dignitates, atque præbendas, aut aliquid aliud præmissorum, quod ad cassationem ejus sufficiat, inveneritis esse verum: ei super jam dicta Præpositura silentium imponatis, ab impetitione Siclunen. Ecclesiæ absolventes, cum multa per patientiam (g) tolerentur, quæ si deducta fuerint in judicium, exigente justitiâ non debeant tolerari.

NOTÆ.

I. *Tornacensi.*] Ita etiam legitur in tertia collectione, *sub hoc tit. c. 4.* De Tornacensi Ecclesia nonnulla notavi in *cap. eam 10 7. de rescript.*
(b) *Et infra.*] Epistola hæc non reperitur inter editas à Guillelmo Sirleto, & Bosqueto, quia spectat ad librum 3. epistolarum Innocent. III. quam adhuc præ manibus non habuimus. Casus autem præsentis litis ita contigit, Mathildis filia Alfonsi I. Regis Portugalie præmortuo marito Philippo I. Flandriæ Comite in Syria, retinuit Sicliniense territorium jure dotalitii, cum jurepatronatus, quod Comes Flandriæ habebat in Ecclesia Sicliniensis: unde defuncto Præposito illius Ecclesiæ, elegit in ejus locum quendam clericum procuratorem suum: quem non solum

Sicliniensis Canonici non admiserunt, verùm & elegerunt Joannem, quem in possessionem Præposituræ induxerunt, Mathildis appellavit ad Innocentium, à quo cum causa fuisset commissa certis iudicibus, coram eis varia objecta fuerunt prædicto Joanni, videlicet plures præbendas habere malo more, & corruptis quinque electoribus admissum fuisse: quibus cognitis Innocentius eum deiciendum esse à Præpositura decrevit, quod ut latius percipiamus, audiamus ipsum Innocentium relatum à Sirleto *fol. 53.* qui Atrebatensi, Tornacensi, & Morinensi Episcopis in hæc verba rescribit: [Cum illius vicem (licet immeriti) geramus in terris, cujus virga regni esse dignoscitur æquitatis, delatas ad Apostolatus nostri notitiam quaestiones sic nos convenit examinatis diligentiùs